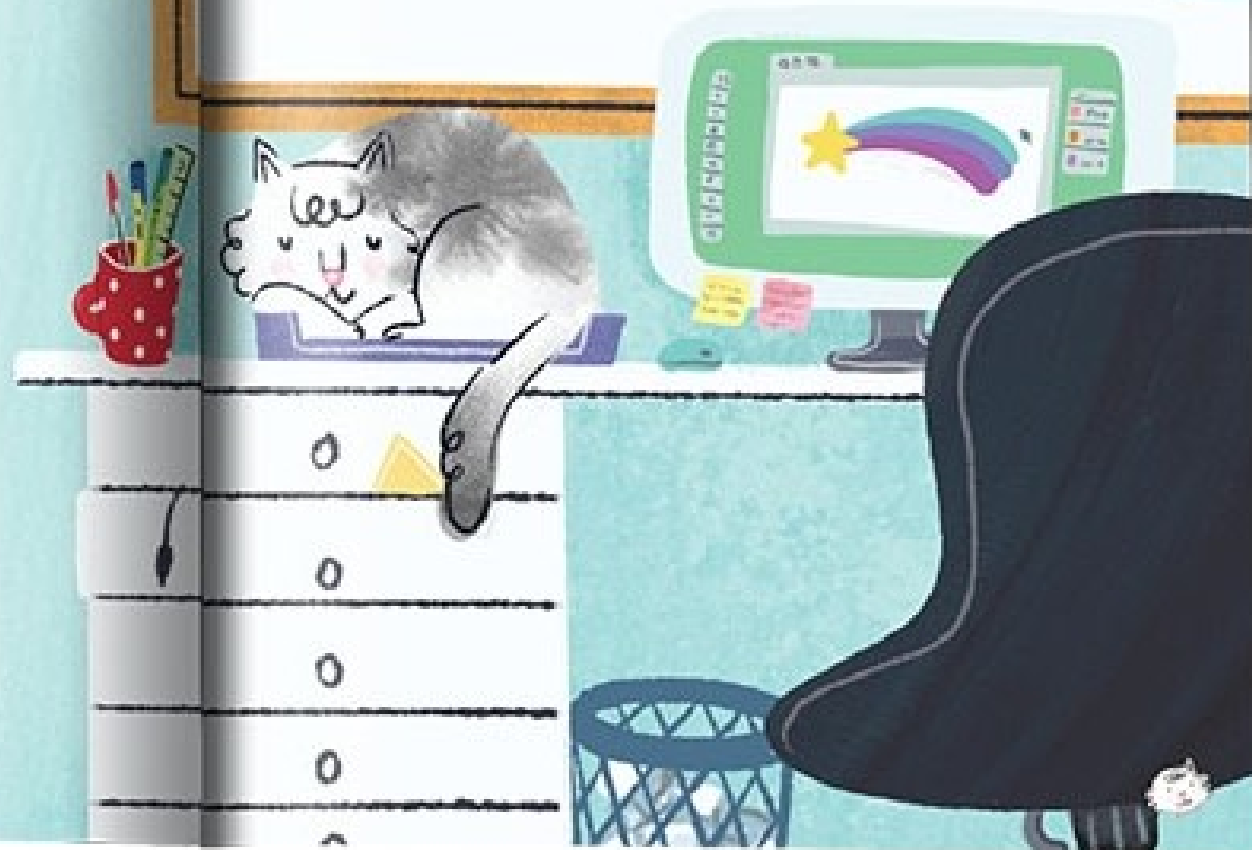

PUFI DOARME TOATĂ ZIUA. ARE UN COȘULEȚ CONFORTABIL DOAR AL EI, APROAPE DE FEREASTRA BALCONULUI, ÎNSĂ EA PREFERĂ SĂ DOARMĂ ÎN ALTE LOCURI. ACUM, DE EXEMPLU, STĂ CUIBĂRITĂ PE BIROU, PESTE UN TEANC DE HÂRTII. PUFI ȘTIE CĂ NU AR TREBUI SĂ DOARMĂ ACOLO!

PUFI SE CUIBĂREȘTE ÎN BRĂȚELE MIHAELEI.
O PRIVEȘTE CU OCHII EI VERZI ȘI SPUNE:

— MIAU!

APOI O LINGE UȘOR PE NAS. ÎN LIMBA
PISICILOR, ASTA ÎNSEAMNĂ: „NU-ȚI FACE
GRIJI, E DOAR O NOTĂ PROASTĂ! MĂINE VA
FI MAI BINE”.

MIHAELA POATE A ÎNȚELES, POATE NU.
ÎN ORICE CAZ, ZĂMBEȘTE, O ÎMBRĂȚIȘEAZĂ
STRÂNS ȘI SPUNE:

— TE IUBESC, PUFII! DAR, SPUNE-MI, CE
FĂCEAI COCOTĂȚĂ PE CASA MEA DE PĂPUȘI?

Cei doi ajung la copacul înalt. Prietenii lui Mario sunt deja acolo: pisica Lola are blana roșcovană și o pată albă pe bot, motanul Gogu are un ciuf în vârful capului, iar pisica Linda are blana de toate culorile și ochii galbeni. Când văd prada, se înveselesc imediat.

Cei trei le mulțumesc nou-veniților și se înfruptă bucurăși.

Puși înțelege că asta este toată cina lor, așa că doar gustă din sardine. Îi place să vâneze și adoră peștele, dar nu îi este cu adevărat foame. Mihaela are mereu grijă ca bolul ei să fie plin.

